

Spisovatelka Petra Soukupová: Muži se nechtějí vzdát svých privilegií

Barbora Cihelková

Knihu s titulem *Nikdo není sám* vydala před pár týdny jedna z neúspěšnějších českých spisovatelek Petra Soukupová (40). Opět se jí podařilo to, za co ji čtenáři milují – konflikty mezi členy jedné rodiny zachytila včetně drobných nuancí. V rozhovoru prozradí, jak se jí daří otužování v ledové vodě a proč se denně vydává na výšlapy.

■ **Začnu pasáží z vaší nové knihy:** „Jezdit k babi a dědovi je absolutní bizár. Vůbec to nechápu. S mámou se nemají rádi a pořád se hádají, tátu nemají rádi...“ To je docela drsný obraz mezigeneračních rodinných vztahů. Jak jste to měla s prarodiči vy?

Teď už prarodiče bohužel nemám. Když jsem byla malá, tak jsme k nim jezdili na zdvořilostní návštěvy, ale nijak zvlášť jsem to neprožívala. Spíš než cokoli jiného to pro mě byla nuda. Dneska mě mrzí, že jsem s nimi víc nemluvila a nezjistila tak víc o našich příbuzných a předcích. To jsou věci, které člověk nahlédne až v dospělosti.

■ **Jak se vám tahle kniha psala?** Zpětně můžu říct, že docela dobře a rychle. Už jsem v sobě měla velkou chuť psát, i když jsem ještě neměla pořádně domyšlený příběh, tak jsem se do toho spontánně pustila. Nakonec mi na to stačilo půl roku.

■ **To je celkem obdivuhodná rychlost. Pomáhal vám pevný režim psaní?**

Jo, ten si pořád držím. Ráno odvedu dceru Marlu do školy, vyvenčím psy, po deváté nebo v půl desáté jsem doma a v deset začínám psát. Pokud mám doma Marlu, už pak odpoledne nepišu. Když je u svého táty, tak bych sice mohla psát dýl, ale stejně většinou skončím ve dvě, o moc delší dobu bych v jednom kuse psát nevydržela. A tak jako tak mám na odpoledne jinou práci.

Po vylezení z vody přijde radost, vzduch se zdá být teplý, i když je kolem nuly

■ **Marle je deset let. Máte ji s jejím tatínkem (publicista a scenárista Tomáš Baldýnský) ve střídavé péči?**

Víceméně ano, já ji mám u sebe víc dní. Vyhovuje to tak nám všem.

■ **Kromě toho, že píšete a staráte se o Marlu, také vydatně chodíte. Na sociálních sítích jste napsala, že jste za uplynulý rok ušla 4700 kilometrů. Co vám chůze přináší a jak jste se k ní dostala?**

Před třemi lety jsem si pořídila psy, dva bostonské teriéry, kteří pohyb potřebují. Během covidu jsem při řešení nějakých osobních problémů zjistila, že když chodím, je mi o dost líp. Jsem sama se sebou, srovnám si myšlenky. Čím víc se tomu věnuju, tím víc to mám ráda. Nebudu lhát, že se mi chce ven pokaždý, ale většinou ano. A když zrovna nemám chuť, tak se stejně musím kvůli psům překonat a pak už mě to baví.

Za den ujdou průměrně dvanáct třináct kilometrů. (Dívá se do aplikace chytrých hodinek, která měří chůzi.) Dneska mám třeba třináct. Samozřejmě mi to měří i ty kroky, co udělám v bytě. Ale tak dvě a půl hodiny denně jsem venku určitě, i víc.

Pracuje jako dramaturgyně seriálu *Ulice*. Žít se jen psaním knih nechce. „Byl by to pro mě tlak,“ říká.

S dvojicí bostonských teriéru tráví venku aspoň dvě a půl hodiny denně. Během procházek si vyčistí hlavu.

■ **Chodíte po Praze, kde bydlíte, nebo vyrážíte také do přírody?**

Oboje. Rodiče bydlí na vesnici, na horách, tam je to nejlepší, jenže je to trochu z ruky. Když chci do přírody poblíž domova, jedu se projít do míst, kde začínají křivoklátské lesy, tam mám oblíbené místo.

■ **Kromě chůze máte ještě další koníček. Patříte k otužlům.**

O tom je mi skoro trapný mluvit, nemyslím si, že patřím k velkým otužlům...

■ **Na Instagramu vidám vaše fotky a videa z částečně zamrzlé přehrady. To je podle vás málo?**

To je pravda, lezu i do vody, kde je led, ale nevydržím v ní dlouho a nedělám to vůbec systematicky. Ani se doma nespřichuju ledovou vodou, to přímo

nesnáším. Dostanu se k otužování tak třikrát do měsíce.

Začala jsem s tím stejně jako s chůzí v období covidové pandemie, tenkrát se do otužování pustilo hodně lidí a mně to připadalo lákavé. Řekla jsem si, že to taky musím zkusit. Jednou jsem se o tom zmínila před svojí kamarádkou Adélou Elbel. Odpověděla, že to nedávno taky vyzkoušela, a navrhla, že do

toho půjdeme hned společně. A tak jsme okamžitě šly.

■ **Cítila jste se při tom hned napoprvé dobře?**

Jo, bylo to na začátku dubna, voda mi připadala příšerně studená, i když teď lezu i do chladnější. Každopádně ten pocit, když jsem poprvé vylezla, byl už tehdy hodně dobrý. Zima po vylezení z vody hned přejde a pak už je vám krásně, přijde okamžitá radost, vzduch se zdá být teplý, i když je kolem nuly.

Nejlepší je se rychle otířit, obléknout a jít. Párkrát jsem to udělala tak, že jsem po otužování sedla do auta a jela, ale nebylo to tak dobré jako chůze.

Teď se otužuju druhou sezonu, už ve vodě vydržím trochu dýl, třeba minutu. Opravdoví otužilci vydrží klidně pět minut. Tam teda fakt nejsem.

■ **Rikáte o sobě, že jste introvertka. Teď si povídáme na křtu vaší knihy, kam přišlo plno lidí. Není to pro vás nepříjemné?**

Je to trochu stres. Nemůžu říct, že bych se na to úplně těšila. Ale není to první takový večer, už jsem si trochu zvykla. Do určité míry je mi milé, že se něco takového koná kvůli mně, ale úplně komfortní to pro mě není.

Můžete jet tramvají místo autem, ale stejně jako jednotlivec moc nezmůžete

■ **Co když k vám někdo přijde a chce vás obejmout a políbit?**

No tak to nenávidím! Naštěstí se mi to moc neděje, mí přátelé vědí, že to až na výjimky nemám ráda, a cizí lidé by si to snad nedovolili.

■ **Pracujete stále jako dramaturgyně seriálu *Ulice*?**

Ano. Kdybych se chtěla žít jen psaním knih, musela bych psát ještě víc a vydávat častěji. Byl by to pro mě zbytečně nepříjemný tlak, nechtěla bych to.

■ **Jedno z témat, k nimž jste se v minulosti vyjádřila, je feminismus. Máme už podle vás rovnoprávnost?**

Nemáme. Třeba proto, že na stejných pozicích nemají muži a ženy stejné platové podmínky. Ale to je jen část problému. Nějaký čas potrvá, než naše společnost k rovnosti dojde.

Péče o děti a domácnost, rovné pracovní podmínky, celková atmosféra patriarchy... Tyhle věci byly určitým způsobem nastavené po staletí, nejde to rychle změnit. Muži se nechtějí vzdát svých privilegií a je tu taky část žen, která změny odmítá. Už kvůli dceři bych si přála, aby to šlo rychleji.

■ **Jaký ideální svět byste si pro dceru představovala?**

Bylo by super, kdyby ještě vůbec nějaký svět byl, až dospěje (směje se), aby planeta neshořela. Ale vážně – změny klimatu a jejich důsledků se dost obávám. Rovnoprávnost a lidskoprávní témata jsou hodně důležitá, ale přála bych si, aby se také téma ochrany planety začalo řešit intenzivněji.

Trápí mě to dost. Můžete třídít odpad a jet do práce tramvají místo autem, ale stejně jako jednotlivec moc nezmůžete. Nastavení a s ním spojené změny k lepšímu musí přijít shora.

■ **Zkusme skončit optimističtěji. Nositě v hlavě nápad na další knížku?**

Nějaký nápad mám, ale zatím nevím, jestli ho použiju, nebo nakonec vymyslím něco jiného. Není to tak, že bych další knihu chtěla začít psát zítra, dokonce si ani nejsem jistá, že s psaním začnu letos. Prozradit víc by bylo předčasné. Teď se těším, že si trochu odpočinu.